

blev det vedtaget, at det nævnte Fællesskab ifkun skulde indtræde med Hensyn til Omkostningerne ved Underholdning og Opdragelse af døvstumme samt blinde og idiotiske Børn og ved trængende findstsyge Personers Underholdning, hvormod de øvrige af de ovennævnte Udgifter udenfor Bornholm skulde afholdes af hver Kjøbstadkommune for sig og for Landets Bedkommende af Amtsrepartitionssonden. Man har imidlertid troet at burde fastholde det oprindeligt foreslaaede Fællesskab ogsaa for de sidstnævnte Udgifters Bedkommende, i hvilken Henseende man skal bemærke, at en saadan Fordeling allerede ved den bestaaende Lovgivning er hjemlet med Hensyn til Omkostningerne ved trængende Personers Hjemsendelse til Udlandet, jfr. Loven af 14de Marts 1867 § 2, og at samtlige Udgifter, hvorefter her er Spørgsmaal, for en væsentlig Del ere af den Besskaffenhed, at de overhovedet ikke med Billighed kunne paalægges en enkelt Kommune; ligesom dette for Landkommunernes Bedkommende allerede er erkjendt i det nævnte af Landsstinget vedtagne Forslag, saaledes har man ikke kunnet overbevise sig om, at der er tilstrækkelig Føie til ikke at tage det samme Hensyn, forsaavidt angaar Kjøbstadkommunerne. Vel findes der ikke nogen for Amtsraads Kredsen med de til samme hørende Kjøbstæder fælles overordnet kommunal Bestyrelse, men det skjønnes ikke heller, at en saadan er af nogen sær Betydning for den foreslaaede Fordeling, og man kan navnlig ikke erkjende, at denne Omstændighed indeholder tilstrækkelig Føie til at opgive den omhandlede Ordning, der hviler paa et efter de tilstedeværende Forhold naturligt Grundlag.

Til Kapitel III.

I det man ikke har kunnet slutte sig til Kommissionen med Hensyn til dens Forslag til en Lov om fri Fattigforsørgelse og dens Forsudsætning om, at det fri Fattigvæsen vil naa en saadan Udvikling, at det offentlige Fattigvæsens Forsørg kan indskrænktes til de Personer, der ikke bør understøttes af det fri Fattigvæsen, har man som Følge heraf heller ikke kunnet gaa ind paa at give noget Paabud om,

at det offentlige Fattigvæsens Forsørgelse af Trængende udelukkende skal skee gennem Forsørgelses- og Arbejdsanstalter. Man er derhos gaaet ud fra, at man ikke bør indlade sig paa altfor detaljerede Regler om Forsørgelsesmaaden, idet det ikke skjønnes rettere end, at saadanne Regler ingenstunde ville kunne fastsættes med den Fuldstændighed, at de kunne komme til at omfatte alle mødende Tilfælde, hvormod det meget mere maa befrygtes, at der ad denne Vej paa en lidet heldig Maade vil kunne gjøres Indgrib i den Frihed til at bestemme Forsørgelsesmaaden efter de i hver enkelt Tilfælde tilstedeværende Forhold, som bør indrømmes Fattigbestyrrelserne, forat der kan tages det tilbørlige Hensyn til den Trængendes Forhold og da navnlig hans Alder og Værdighed. Det er derfor i Almindelighed overladt til Fattigbestyrrelserne frit at kunne vælge, hvorledes de ville forsørge enhver enkelt Trængende, samt hvori Hjælpen skal bestaa, og man har ifkun ment udtrykkelig at burde forbyde at forsørge Fattige ved at lade dem gaa paa Omgang hos Kommunens Beboere, saavel som at sætte Fattiges Modtagelse til Pleie og Forsørgelse til offentlig Licitation, hvilket Sidste iøvrigt allerede nu maa anses for utilskedeligt.

Hvad særligt Anbringelse af Fattige i Forsørgelsesanstalter angaar, er der gjort den Indskrænkning, at de, der nyde Hjælp af den i § 26 omhandlede Besskaffenhed, ikke kunne henvises til at modtage Hjælpen i deslige Anstalter. Efter hvad der for Tiden er gjældende, kunne Spørgsmaal om Fattiges Indlæggelse i saadanne Anstalter, saafremt de vægre sig derved, indstilles til høiere Dvrigheds Afgjørelse. Denne Afgang til at indaank de af Fattigbestyrrelserne tagne Beslutninger, mod hvilke der under Sagens Behandling i Landsstinget reistes stærke Indsigelser, vil ifølge Lovforslaget bortfalde, og den almindelige Betryggelse for de Trængende mod utilbørlig Behandling fra Fattigbestyrrelsernes Side vil derfor kun kunne søges i det Tilsyn med de nævnte Bestyrrelseres Virksomhed, der bliver at føre af de i § 33 ommeldte Myndigheder.

I Henseende til Straffen for Løsgængeri og Betleri sker der ved § 34 den Forandring i Loven af 3die Marts 1860, at Hensættelse i